

Arrest

nr. 313 600 van 27 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J. RICHIR**
 Rue Patenier 52
 5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. RICHIR verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Somalische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 29 november 2022, dient op 1 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 9 mei 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 3 april 2024.

1.3. Op 7 mei 2024 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 8 mei 2024 en luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Libische nationaliteit te bezitten, Tebu te zijn, u bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren op 1 januari 1979 in Murzuq, Murqub district, en woonde daar met uw vader en moeder. U bent analfabeet en kamelenhandelaar, jullie hadden ook landbouwgrond en ander vee, u hielp uw ouders met dit werk. Uw vader overleed toen u nog jong was, uw moeder overleed ongeveer in 2006. U bent in totaal 3 keer getrouwd geweest, uw eerste huwelijk was 15 jaar geleden en uw echtgenote is overleden. Uw tweede vrouw is gescheiden van u. Uw derde vrouw is recentelijk van u gescheiden.

Van 2015 tot 2019 werd uw regio aangevallen door militieën. Zo werden mensen hun handen vastgebonden en verbrand, vielen ze een dokterspraktijk binnen en werd iedereen erin doodgeschoten. In 2016 werd u beschoten toen u kamelenvoer vervoerde tussen Jufra en Sirte. Onderweg werd u aangevallen door militieën uit het oosten van Libië, en werd u in beide benen geschoten. U raakte bewusteloos, mensen vonden u rond middernacht en brachten u naar de dokter. Daarna vertrok u naar Misrata en reisde u in 2017 naar Tripoli. In 2019 verbleef u 7 à 8 maanden terug in Murzuq, maar u bleef daar niet de hele tijd, u ging op en af naar Niger of Tsjaad voor de kamelenhandel. Later dat jaar werd een benzinstation gebombardeerd waarbij 42 mensen om het leven kwamen. U vertrok dan terug naar het noorden van Libië, richting Tripoli, Misrata, Zuwara.

In 2022 vertrok u terug naar het Murzuq district in het zuiden van Libië, meer bepaald naar Umm al-Aranib om te huwen met uw derde vrouw [A.]. U was dan soms 5 dagen in Umm al-Aranib, ging dan weg en keerde dan gedurende 10 dagen weer terug. U hoorde toen dat in Murzuq overal invallen werden gedaan door de militieën uit het oosten van Libië, en besloot dan dat er geen leven meer mogelijk was in Libië en naar Europa te komen.

U vertrok dan met uw vrouw [A.] op 22 november 2022 op legale manier via Tunesië en Malta naar België. In België diende u op 1 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

In België besloot [A.] dat ze niet meer bij u wou wonen en vertrok ze.

U heeft ter staving van uw verzoek volgende kopieën van documenten voorgelegd: uw paspoort (origineel werd getoond bij DVZ), uw CV, een doktersattest over wonden aan uw benen, en een document van het Rode Kruis België (niet bijwonen van een les).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Eerst en vooral, in de briefwisseling (dd. 24-04-2024) gericht aan het CGVS haalt uw advocaat aan dat u in het Arabisch werd gehoord in plaats van het Gorane, terwijl verschillende e-mails werden gestuurd om een tolk Gorane te vragen. Uw advocaat verklaart dat u hierdoor uw verhaal niet correct heeft kunnen uitleggen. Echter, op basis van het artikel 20 KB, voorziet het CGVS een tolk in één van de talen die de verzoeker beheerst. Dit houdt in dat het niet de moedertaal hoeft te zijn. Zo vond het onderhoud op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) plaats in het Arabisch en hiernaar gepeild beaamt u dat u alle essentiële elementen in kader van uw verzoek hebt kunnen aanhalen. U gevraagd tijdens het onderhoud op het CGVS of u enige opmerkingen heeft over hoe het onderhoud op DVZ is verlopen, verklaart u dat dit niet het geval is (CGVS, p. 2-3). Er kan toch van uitgegaan worden dat, indien u zo'n nood aan een tolk Gorane zou hebben, u op dat moment opmerkingen had gehad over het eerdere onderhoud. Dat dit dus niet het geval is, bevestigt dat u voldoende Arabisch spreekt om ook op het CGVS op een accurate manier over uw vrees te praten.

Op het CGVS werd u vervolgens gezegd dat er geen tolk Gorane beschikbaar is, waarop u antwoordde: "Ja, ik versta het en spreek Arabisch, maar met een zwaar accent." Daarbij werd u op het einde van het interview

gevraagd of u de tolk goed had begrepen, en de vragen van de Protection Officer goed had begrepen, waarop u 2 keer "Ja." antwoordde. Er werd u ook nog de mogelijkheid gegeven om opmerkingen te maken, maar u heeft geen verdere opmerkingen gegeven over de taal van het onderhoud (CGVS, p. 1, 10). Uit al deze elementen is duidelijk dat het CGVS u dus alle mogelijkheden heeft gegeven om tijdens het onderhoud bezwaar te maken, iets wat u niet heeft gedaan.

Daarnaast kunnen nog twee opmerkingen worden gemaakt: eerst en vooral staat er op uw CV (document 4) dat uw moedertaal het Arabisch is. Ten tweede verklaart u dat u in 2016 uit uw regio vertrok richting Misrata, en dan van 2017 tot 2019 in Tripoli was. Dit zijn grote steden in het noorden van Libië, waar de bevolking voornamelijk Arabisch spreekt, zoals algemeen is geweten.

Ten slotte kan er ook op gewezen worden dat de aanwezige advocaat noch bij aanvang van het persoonlijk onderhoud noch op het einde ervan bezwaren uitte tegen het feit dat er bij aanvang van het onderhoud gesteld werd dat het gesprek in het Arabisch zou plaatsvinden daar het CGVS niet beschikt over een tolk Gorane. Uw advocaat haalde op het einde enkel aan dat het "mogelijk" zou zijn dat u niet alles heeft kunnen vermelden, of een fout zou hebben gemaakt. Verder had de advocaat geen opmerkingen. Gezien het geheel van bovenstaande observaties ziet het CGVS geen reden waarom uw persoonlijk onderhoud niet correct zou zijn verlopen.

U haalt op het CGVS aan dat u vreest gedood te worden door de milities uit het oosten en verwijst naar de algemene situatie in uw regio.

U verwijst naar een aantal incidenten die zich afspeelden tussen 2015 en 2019, waardoor u besloot het land te verlaten. Zo verwijst u naar het incident waarbij u werd beschoten in 2016, een incident bij de dokter waarbij alle mensen daar aanwezig werden neergeschoten, en een bombardement waarbij tientallen personen om het leven kwamen (CGVS, p. 6-7). Hieruit kan echter geen persoonlijke vrees in de zin van de Conventie worden afgeleid. U gevraagd wie hiervoor verantwoordelijk was, verklaart u dat het een militie is uit het oosten van Libië: "Ze kwamen van Benghazi, van Tobruk, van Beidha, ze kwamen van ver." U gevraagd om bevestiging dat u problemen heeft gehad met een militie 'van ver', en niet afkomstig uit uw eigen regio, verklaart u: "Ja, ze kwamen van ver. Ze belandden in Sebha, daar zeiden ze tegen elkaar dat ze de mensen van Murzuq zouden liquideren, allemaal." U gevraagd of u die militie persoonlijk kende, verklaart u enkel over een zogenaamde Bahreddin: "Het is een Libiër, ik kende hem niet persoonlijk, maar mensen vertelden zijn naam, hij was een grote leider van een militie." U verklaart daarna dat u nooit direct contact heeft gehad met die militie (CGVS, p. 8). U kan door deze verklaringen niet overtuigen dat, toen u werd beschoten, dit gebeurde omdat men u persoonlijk viseerde. Uit uw verklaringen is het duidelijk dat dit eerder een gevolg is van de algemene chaotische situatie in de regio op dat moment. Het is dus duidelijk dat u eerder de algemene situatie in het Murzuq-district vreesde, dan een persoonlijke vrees in de zin van de Conventie.

Verder doet u sterk afbreuk aan uw vrees door nog verschillende keren te zijn teruggekeerd naar het Murzuq district. U verklaart in 2016 te zijn vertrokken van Zuid- naar Noord-Libië (Tripoli, Misrata), maar bent dan in 2019 gedurende 7 à 8 maanden teruggekeerd naar de stad Murzuq. U verklaart weliswaar dat u daar niet de hele tijd bleef en op en af reisde naar de grens met Niger en Tsjad om handel te drijven, maar desondanks bent u toch teruggekeerd naar de stad Murzuq. Vervolgens bent u in 2019 nogmaals naar het noorden gevlucht, maar keerde u in 2022 terug naar Umm al-Aranib in het Murzuq district, op 93 kilometer van de stad Murzuq. U bleef daar dan periodes van 5 en 10 dagen voor uw huwelijk met Aesha. Dat u steeds terugkeert naar het Murzuq district terwijl u vreest dat die 'oosterse' milities u zullen doden, doet sterk afbreuk aan uw vrees voor vervolging (CGVS, p. 8-9).

Verder kan nog worden gezegd dat de Libyan Arab Armed Forces (LAAF) van Khalifa Haftar (de 'oosterse' milities naar wie u verwijst) in de Fezzan-regio (waar het Murzuq district deel van uitmaakt) een netwerk in 2016 begonnen op te zetten, en Murzuq bombardeerden én binnenvielen in februari 2019. Echter, begin maart 2019 trokken de LAAF-troepen zich terug uit de hele Fezzan-regio (<https://www.chathamhouse.org/sites/default/files/CHHJ8001-Libya-RP-WEB-200316.pdf>, p. 37-41, een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier). Daarnaast kan men ook niet spreken van een algemene groepsvervolging tegen Tebu's, aangezien het rapport ook zegt dat de LAAF ook bondgenoten heeft met Tebu-groeperingen. U heeft dus, recapitulerend, niet van een persoonlijke vrees in de zin van de Conventie kunnen overtuigen.

Wat betreft uw verklaringen over de algemene situatie in uw regio, hieruit kan geen vrees in de zin van de Conventie worden vastgesteld, dit hoeft geen verdere toelichting.

Wat betreft de door u neergelegde stukken dient het volgende te worden opgemerkt: uw paspoort heeft betrekking op uw nationaliteit/identiteit, iets wat hier niet ter discussie staat. Uit het doktersattest opgemaakt

in België kan worden opgemaakt dat u letsels heeft opgelopen, doch in welke omstandigheden u deze hebt opgelopen of wie hiervoor verantwoordelijk was/waren blijkt hier niet uit. Waar in dit attest nog opgemerkt wordt dat u angstaanvallen heeft en slaapstoornissen, dient opgemerkt dat het gehoor zonder enig probleem is verlopen en u hier zelf tijdens uw persoonlijk onderhoud geen punt van maakte. Wat betreft het attest van het Rode Kruis, dit voegt niets toe aan uw asielmotieven.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie **Algemeen Ambtsbericht Libië** van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; **Algemeen Ambtsbericht Libië** van februari 2023, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2023/02/28/algemeen-ambtsberichtlibie-februari-2023>; en de **COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2022-2023** van 6 december 2023) blijkt dat er sinds de val van Muammar Khadafi in 2011 een situatie van politieke verdeeldheid waarbij een veelheid aan gewapende confrontaties tussen verschillende spelers plaatsvond die allen concurreren voor de macht. Op 23 oktober 2020 werd er een officieel staakt het vuren afgekondigd dat tot op heden stand houdt.

Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de controle van de Government of National Accord (GNA). Het Libyan National Army (LNA) had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die enerzijds de GNA en anderzijds de overheid in het oostelijke Tobroek, de House of Representatives (HoR), verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah (GNU) op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond er een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Deze politieke impasse tussen Dbeibah en Bashagha hield aan in 2023. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen waartussen fricties blijven bestaan ten gevolge van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië zijn tijdens de verslagperiode niet wezenlijk veranderd, al hebben zich hier en daar wel, zoals in Tripoli, kleine wijzigingen voorgedaan wat betreft de groepen die controle uitoefenen over bepaalde gebieden.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Er is een significante daling van het aantal gevechten en een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020. Dit loopt gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Hoewel de veiligheidssituatie in het hele land gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren stand. Er vonden tijdens de verslagperiode maar weinig gewapende confrontaties plaats. Ook het aantal burgerslachtoffers door conflict gerelateerd geweld is in 2022 en 2023 op een relatief laag niveau gebleven. Het zwaartepunt van het geweld ligt in en rond Tripoli. Van januari 2022 tot 27 oktober 2023 telde ACLED in heel Libië 36 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 76 burgers om het leven. 36 burgers werden gedood waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. De overige 40 burgers waren het slachtoffer van gericht geweld.

In Tripolitanië is de GNU sinds maart 2021 aan de macht. Bashagha heeft in 2022 verschillende keren getracht zich met steun van aan hem loyale gewapende groeperingen als nieuwe premier in Tripoli te doen gelden, echter tevergeefs. Zijn laatste poging in augustus 2022 mondde uit in gevechten in Tripoli, waarbij 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden vielen. Het lukte de Stability Support Apparatus (SSA) en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen en de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen in te nemen. De gevechten in Tripoli en omgeving van augustus 2022 leidden tot een belangrijke verschuiving in de verhouding tussen de gewapende groepen in het gebied, waarbij GNU

gelieerde groeperingen controle verwierven over gebieden die voorheen in handen waren van groepen die Bashagha steunden. Hoewel Bashagha in september 2022 had aangekondigd dat hij verder vanuit Sirte en Benghazi zou opereren, vonden er in het westen van Tripoli nadien nog nieuwe gewapende confrontaties plaats tussen eenheden trouw aan Dbeibah en eenheden loyaal aan Bashagha. Zo was er op 19 en 25 september 2022, sprake van gevechten in Zawiya, ten westen van Tripoli waarbij naar verluidt ten minste 5 burgers omkwamen en 10 burgers gewond raakten. Ook in 2023 bleef de situatie gespannen en was er sprake van sporadische confrontaties tussen gewapende groepen in Tripoli en de omliggende westelijke gebieden over territoriale controle. Er vonden verder ook conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het meest gewelddadige incident vond plaats midden augustus 2023, toen er gevechten uitbraken nadat leden van de Special Deterrence Forces (SDF) commandant Mahmoud Hamza van de 444e brigade aanhielden op het vliegveld. De gewapende confrontaties tussen voornoemde groepen, die beide grondgebied in Tripoli en de omliggende gebieden onder controle hebben, hielden twee dagen aan. De confrontaties stopten op 15 augustus 2023 nadat er overeengekomen werd dat de SDF Hamza zou overdragen aan de SSA en de strijders zouden terugkeren naar hun respectievelijke basissen. Niettegenstaande het geweld dat toen plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, zorgde de aard van het gebruikte geweld er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Er werden minstens 55 mensen gedood en minstens 100 geraakten gewond tijdens de gevechten. Het was niet mogelijk om het aantal burgers die slachtoffer werden van de gevechten die plaatsvonden op 14 en 15 augustus 2023 te bepalen. De bronnen geven alleen het volledige aantal doden en gewonden aan. Verder vonden er plaatselijk gewapende confrontaties plaats tussen georganiseerde criminele groeperingen over de controle van illegale activiteiten. Het geweld in Tripolitanië is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties.

Het Libyan National Army (LNA) onder leiding van Khalifa Haftar, heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden en zuidwesten van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA de controle daar stevig in handen heeft. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, en ontvoeringen. De veiligheid voor burgers in het zuidelijke Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Er wordt verder nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse burgervluchten in Libië zijn toegenomen.

Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli, Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Ook de afname van het aantal intern ontheemden (IDP's) en de parallelle toename van het aantal terugkeerders, duiden op een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020.

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) meldde in augustus 2023 dat er 125.802 binnenlandse ontheemden (IDP) in Libië waren. Het aantal IDP was met 70 procent gedaald sinds

oktober 2020. Sindsdien zijn er geen nieuwe ontheemden ingevolge gewapende confrontaties gemeld. Tegelijkertijd keerden er meer dan 705.000 (85% van de getraceerde ontheemden) terug naar hun regio van herkomst. De terugkeer vond vooral plaats naar Benghazi, Tripoli, Alfara, Sirte, Derna en Misrata. De verschillende lokale escalaties van vijandelijkheden en gewapende confrontaties die gerapporteerd werden gedurende 2022 en de eerste helft van 2023 hebben niet geleid tot nieuwe binnenlandse ontheemding, wat IOM doet besluiten dat de afgelopen twee jaar de veiligheidssituatie niet langer de belangrijkste oorzaak van ontheemding in Libië is zie IOM Libya, Displacement and Solutions Report, augustus 2023, beschikbaar op <https://dtm.iom.int/reports/libyadisplacement-and-solutions-report-august-2023>.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twifelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming. Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat hij niet beweerd heeft dat hij het Arabisch niet machtig is, maar wel dat hij in de Arabische taal niet over de nodige nuances beschikt om zijn verhaal op correcte wijze uit de doeken te doen gezien de complexiteit van zijn problemen. Hij meent dat hij bij de DVZ geen andere keuze had dan de vragen te beantwoorden met behulp van een tolk Arabisch daar er geen tolk Gorane werd voorzien. Het is onjuist om dit hem kwalijk te nemen. Omdat Gorane in België geen gekende taal is, stelt hij dat hij op zijn CV Arabisch vermeldt als moedertaal. Door aan te geven dat hij maar blij moest zijn met een tolk Arabisch, wordt hij onderworpen aan ‘micro-agressions’. Hij voegt toe dat hij in Libië te maken kreeg met discriminatie omwille van zijn etnie en moedertaal, waardoor zijn wens om zijn eigen taal te spreken onderschat werd door de commissaris-generaal.

Vervolgens meent hij dat het niet correct is te oordelen dat zijn problemen het gevolg waren van de algemene chaotische situatie in de regio (Murzuq district) op dat moment. Hij meent dat de commissaris-generaal uit het oog verliest dat het voornamelijk personen behorend tot de Tebu etnie zijn die in het Murzuq district woonachtig zijn en dat de Tebu in Libië gediscrimineerd worden, wat ook tijdens de covid-19 pandemie nogmaals duidelijk werd. Hij stelt dat de Tebu gediscrimineerd worden door enerzijds de overheid en anderzijds de bevolking en dat dit tot op heden het geval is. Volgens Amnesty International is de racistische en xenofobische retoriek tegen de Tebu in stijgende lijn. Hij vervolgt dat er wat betreft de taal van de Tebu reeds in 2014 aan de alarmbel getrokken werd door een belangengroep. In het licht van bovenstaande moet het volgens hem begrepen worden waarom het voor hem belangrijk was in zijn moedertaal gehoord te worden en waarom de houding van de commissaris-generaal partij hieromtrent wel degelijk een *micro aggression* uitmaakt. Dat hij nog terugkeerde om handel te drijven, doet volgens hem geen afbreuk aan zijn vrees. Door de raciale aard van de problemen waarvan de Tebu in Libië het slachtoffer zijn niet in rekening te nemen, noch tijdens het persoonlijk onderhoud, noch in de bestreden beslissing, heeft de commissaris-generaal volgens hem kennelijk het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Hij benadrukt dat hij aangaf dat hij Tebu is en dat hij verteld heeft hoe zijn familie, zijn volk, de mensen in zijn regio, lastig gevallen en gedood werden. Hij erkent dat hij de woorden “racisme” of “discriminatie” niet letterlijk in de mond heeft

genomen, maar stelt dat het duidelijk was waarover hij sprak. Hij voegt toe dat de commissaris-generaal geacht wordt op de hoogte te zijn van de algemene situatie in zijn land van herkomst en er wel degelijk verwacht kan worden dat zij weet dat de Tebu er gediscrimineerd worden.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat voor de Tebu nog steeds sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst naar een rapport "*Independent Fact-Finding Mission on Libya*" zoals het op 3 maart 2023 werd gepresenteerd aan de VN Mensenrechtenraad. Hij vervolgt dat er een enorme onvrede in het land heerst, wat ervoor zorgt dat de situatie er volatiel en licht ontvlambaar is. Crisis 24 voorspelt volgens hem al jarenlang dat de situatie in Libië nog enige tijd instabiel zal blijven. Hij wijst erop dat de VN Speciale Gezant voor Libië recent nog ontslag nam wegens een gebrek aan hoop op politieke vooruitgang en hij de mening is toegedaan dat de situatie er de afgelopen maanden op achteruit ging, net zoals beschreven wordt in een rapport opgesteld voor de VN Veiligheidsraad waaruit hij citeert. Hij vervolgt dat ook op het vlak van de mensenrechten de situatie er achteruitgaat, wat hand in hand gaat met de economische moeilijkheden. Hij benadrukt het reisadvies dat gepubliceerd werd op de site van FOD Buitenlandse Zaken.

3. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stavingstukken neergelegd.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft op welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest gedood te worden door de milities uit het oosten omwille van de algemene situatie in zijn regio.

4.3.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen en oordeelt zij dat hij geen reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Zij baseert zich hiervoor op volgende motieven:

- i) Er zijn geen redenen voorhanden om aan te nemen dat zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS niet correct zou zijn verlopen nu (a) er vanuit gegaan kan worden dat, indien verzoeker zo een nood aan een tolk Gorane zou hebben, hij bij het CGVS, toen hij ernaar gevraagd werd, opmerkingen zou hebben over het eerste onderhoud; (b) verzoeker de mogelijkheid geboden werd om opmerkingen te maken, maar geen verdere opmerkingen heeft gegeven over de taal van het onderhoud; (c) op zijn CV vermeld staat dat zijn moedertaal ‘Arabisch’ is en (d) Misrata en Tripoli twee grote steden in het noorden van Libië zijn, waar de bevolking voornamelijk Arabisch spreekt; (e) verzoekers advocaat noch bij aanvang noch op het einde van het persoonlijk onderhoud bezwaar uitte tegen het feit dat er bij aanvang van het onderhoud gesteld werd dat het gesprek in het Arabisch zou verlopen bij gebrek aan een tolk Gorane;
- ii) Verzoeker maakt zijn vrees voor de milities niet aannemelijk omdat (a) hij niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk geviséerd werd nu uit zijn verklaringen blijkt dat het feit dat hij beschoten werd, eerder een gevolg is van de algemene chaotische situatie in de regio op dat moment; (b) hij steeds terugkeert naar het Murzuq district, wat afbreuk doet aan zijn vrees; (c) de *Libyan Arab Armed Forces* (hierna: LAAF), zijnde de oosterse milities, begin maart 2019 zich hebben teruggetrokken uit de hele Fezzan regio;
- iii) Men kan niet spreken van een algemene geroepsvervolgung tegen de Tebu's aangezien het rapport dat toegevoegd werd aan het administratief dossier ook zegt dat de LAAF ook bondgenoten heeft met Tebu-groeperingen;
- iv) De door verzoeker neergelegde documenten doen niets af aan voorgaande nu (a) het paspoort betrekking heeft op zijn nationaliteit en identiteit, wat hier niet ter discussie staat; (b) uit het doktersattest blijkt dat hij letsels heeft opgelopen, doch niet in welke omstandigheden of wie hiervoor verantwoordelijk was en erin staat dat hij angstaanvallen en slaapstoornissen heeft maar het gehoor zonder probleem is verlopen en (c) het attest van het Rode Kruis niets toevoegt aan zijn asielmotieven.

Verzoeker, die in essentie meent dat hij niet de nodige nuances heeft kunnen leggen tijdens zijn verhoor omdat hij niet gehoord werd in de taal die hij had verzocht en hij alzo zou onderworpen zijn geweest aan micro-agressie, kan niet worden bijgetreden.

Artikel 20 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, waarnaar overigens in de bestreden beslissing ook verwezen wordt, luidt als volgt:

“§ 1. Indien de asielzoeker de bijstand heeft gevraagd van een tolk overeenkomstig artikel 51/4 van de wet, verzekert de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde, in de mate dat hij over zulk een tolk beschikt, de aanwezigheid van een tolk die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst.

§ 2. De Commissaris-generaal of zijn gemachtigde houdt rekening met de bijzondere situatie van de asielzoeker bij het aanduiden van de tolk belast met het bijstaan van de asielzoeker tijdens het gehoor.

§ 3. Indien hij niet beschikt over een tolk die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst, kan de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde aan de asielzoeker, in de oproepingsbrief, vragen om zelf een tolk naar het gehoor te brengen.

Indien in het in lid 1 bedoelde geval de asielzoeker in gebreke blijft een tolk naar het gehoor mee te brengen, kan de Commissaris-generaal of één van zijn adjuncten een beslissing nemen zonder de asielzoeker te horen voor zover aan deze laatste voorgesteld werd op het Commissariaat-generaal een geschreven verklaring op te stellen die als gehoor geldt. Indien de asielzoeker geen geschreven verklaring kan of wil opstellen, zal de Commissaris-generaal op basis van de elementen waarover hij beschikt, een uitspraak doen.

§ 4. Op elk moment van de procedure voor het Commissariaat-generaal, kan de asielzoeker beslissen om geen beroep meer te doen op een tolk en aan de bijstand van elke tolk, die hem ter beschikking werd gesteld door de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde, te verzaken. In dat geval, blijft de taal van het onderzoek van de asielaanvraag die taal die door de Minister of zijn gemachtigde wordt vastgesteld, overeenkomstig artikel 51/4, § 2, 3de lid, van de wet. Die beslissing van de asielzoeker wordt vermeld in de notities van het gehoor.”

Artikel 21 van datzelfde koninklijk besluit stelt het volgende:

“De asielzoeker kan vragen dat een andere tolk wordt aangeduid. Deze vraag kan worden gesteld aan het begin van het gehoor of tijdens het verloop van dit gehoor.

Indien de reden die wordt ingeroepen ter ondersteuning van deze vraag als geldig wordt beschouwd, wordt het gehoor gestopt en hernomen met een andere tolk aanwezig op het Commissariaat-generaal die één van de talen gesproken door de asielzoeker beheerst.

Indien op dat ogenblik geen enkele andere tolk kan worden aangeduid, wordt een nieuwe datum vastgesteld en al naar het geval, aan de asielzoeker medegedeeld of verstuurd naar zijn verkozen verblijfplaats overeenkomstig artikel 51/2, 6e lid van de wet.”

Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat voormelde artikelen geschonden zouden zijn door de commissaris-generaal.

Immers, zoals ook in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, werd verzoeker op de DVZ gehoord in het Arabisch. Verzoeker heeft zich hiertegen niet verzet. Het DVZ-verslag werd voorgelezen in het Arabisch en verzoeker heeft het verslag aanvaard. Door het te ondertekenen, verklaarde hij dat de daarin vermelde inlichtingen oprecht zijn. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud wees de *protection officer* verzoeker erop dat het gesprek zal verlopen in het Arabisch omdat er geen tolk Gorane is, waarvoor hij zich ook excuseerde. Verzoeker antwoordde hierop *“Ja, ik vesta het en spreek Arabisch, maar met een zwaar accent”* (NPO, p. 1). Op de vraag of het interview bij de DVZ goed verlopen is en hij er alle essentiële elementen heeft kunnen vertellen waarom hij een beschermingsverzoek indient, antwoordde verzoeker bevestigend (NPO, p. 2). Verzoeker had vervolgens geen opmerkingen te maken over het onderhoud bij de DVZ en antwoordde bevestigend op de vraag of ze zijn verklaringen er na afloop hadden voorgelezen in het Arabisch (NPO, p. 3). Na afloop van het persoonlijk onderhoud gaf verzoeker nog aan dat hij de tolk en alle vragen goed begrepen heeft (NPO, p. 10).

Hoewel overeenkomstig hoger vermeld artikel 21 de verzoeker om internationale bescherming aan het begin van het persoonlijk onderhoud dan wel tijdens het verloop van dit onderhoud kan vragen dat een andere tolk wordt aangeduid, werd die vraag, blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud, niet gesteld. Evenmin heeft verzoeker noch zijn advocaat gebruik gemaakt van de gelegenheid om opmerkingen te maken ten gevolge van het persoonlijk onderhoud. Overeenkomstig het eerste lid van artikel 57/5quater, § 3 van de Vreemdelingenwet, kan de verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud bezorgen aan de commissaris-generaal. Overeenkomstig het vijfde lid van deze bepaling, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag voor het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming geen enkele opmerking de commissaris-generaal heeft bereikt. Gezien verzoeker geen enkele opmerking overmaakte aan de commissaris-generaal, wordt hij geacht in te stemmen met de inhoud van dit verslag en kan hij heden niet voorhouden dat hij de nodige nuances niet goed zou hebben kunnen aanbrengen omwille van een taalprobleem. Ten slotte wordt erop gewezen dat verzoeker in zijn verzoekschrift nalaat enig concreet voorbeeld aan te brengen van een moment waarop hij verkeerd begrepen zou zijn, of waar hij, eventueel na verduidelijking, geen accurate verklaringen zou hebben kunnen afleggen omwille van een beperkte kennis van het Arabisch. Dit alles klemt nog des te meer nu zijn CV, neergelegd ter staving van zijn beschermingsverzoek (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4) melding maakt van Arabisch als moedertaal. Bovendien betwist verzoeker niet dat Arabisch de voornaamste taal is die gesproken wordt in Tripoli en Misrata, waar hij woonachtig was. Ook in het verzoekschrift verzoekt verzoeker de bijstand van een tolk Arabisch.

Gelet op het geheel van voorgaande blijft verzoeker in gebreke *in concreto* aan te tonen dat hij, wegens een beperkte kennis van het Arabisch niet op volwaardige wijze zou hebben kunnen deelnemen aan de procedure en/of dat de notities van het persoonlijk onderhoud niet zouden mogen worden gebruikt bij het beoordelen van hun verzoek om internationale bescherming.

De bestreden beslissing werd wel degelijk genomen nadat verzoeker gehoord werd met bijstand van een tolk die één van de talen, gesproken door verzoeker, beheerst, *in casu*, het Arabisch.

4.3.4. Uit de motieven van de bestreden beslissing, zoals vermeld in punt 4.3.2., blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en

omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Verzoeker onderneemt in zijn voorliggende verzoekschrift geen ernstige poging om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan hem toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Waar hij erop wijst dat hij heeft aangegeven dat hij Tebu is en dat hij verteld heeft hoe zijn familie, zijn volk, de mensen in zijn regio, lastig gevallen en gedood werden en het duidelijk was dat hij sprak over discriminatie, kan hij niet gevolgd worden. Hoewel hij bij de DVZ verklaarde dat hij behoort tot de Tebu-clan en dat ze zich verenigd hebben met de Tawareq clan om samen een front te vormen tegen de milities (AD CGVS, CGVS vragenlijst, punt 3.5), blijkt op geen enkel ogenblik dat verzoeker, omwille van zijn etnie, persoonlijk gevisieerd werd door een milite en daardoor zijn land van herkomst is moeten ontvluchten. Op de vraag van de *protection officer*, waarom hij uit Libië vertrokken is, geeft verzoeker in algemene bewoordingen aan dat waar hij woonde, veel mensen gestorven zijn en hij er niet meer kon blijven. Vervolgens gevraagd of hij specifiek kon zeggen waarom hij niet meer kan terugkeren naar Libië, stelt hij dat hij in leven wil blijven (NPO, p. 6). Ook als de *protection officer* blijft peilen naar de reden waarom verzoeker stelt dat ze zijn familie wilden doden, blijft verzoeker vaag en spreekt hij enkel van “de milities” zonder dit op enige wijze te linken aan zijn etnie (NPO, p. 7). Voorts is verzoeker niet in staat om de vraag, of hij ooit persoonlijk bedreigd is geweest op concrete wijze te beantwoorden. Hij beperkt zich er toe te stellen dat hij er niet meer aan durft te denken en dat hij naar het buitenland wilde (NPO, p. 7). Verzoeker antwoordt vervolgens ontkennend op de vraag of hij ooit zelf contact gehad heeft met de milite (NPO, p. 8). De commissaris-generaal voegt er in dit verband nog op goede gronden aan toe dat uit algemene informatie, die ook gevoegd wordt aan het administratief dossier, blijkt dat de oosterse milities waarvan verzoeker spreekt, namelijk de *Libyan Arab Armed Forces* zich begin 2019 hebben teruggetrokken uit de hele Fezzan-regio en dat diezelfde groepering ook bondgenoten heeft met Tebu-groeperingen, waardoor verzoekers bewering, dat hij louter op basis van zijn etnie vervolging vreest, niet wordt onderbouwd (AD CGVS, landeninformatie, stuk 1, *The Development of Libyan Armed Groups since 2014*, p. 38).

Waar hij nog stelt dat de commissaris-generaal geacht wordt op de hoogte te zijn van de algemene situatie in zijn land van herkomst en er wel degelijk verwacht kan worden dat zij weet dat de Tebu er gediscrimineerd worden, beperkt hij zich tot een loutere bewering zonder een persoonlijke vervolgingsvrees in zijn hoofde *in concreto* aannemelijk te maken.

De motieven in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig, vinden steun in de stukken van het administratief dossier, worden door verzoeker niet in een ander daglicht geplaatst en blijven integraal overeind.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Verzoeker toont evenmin aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

4.4.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt als volgt onderbouwd:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie **Algemeen Ambtsbericht Libië** van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; **Algemeen Ambtsbericht Libië** van februari 2023, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2023/02/28/algemeen-ambtsberichtlibie-februari-2023>; en de **COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2022-2023** van 6 december 2023) blijkt dat er sinds de val van Muammar Khadaffi in 2011 een situatie van politieke verdeeldheid waarbij een veelheid aan gewapende confrontaties tussen verschillende spelers plaatsvond die allen concurreren voor de macht. Op 23 oktober 2020 werd er een officieel staakt het vuren afgekondigd dat tot op heden stand houdt.

Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de controle van de Government of National Accord (GNA). Het Libyan National Army (LNA) had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die enerzijds de GNA en anderzijds de overheid in het oostelijke Tobroek, de House of Representatives (HoR), verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah (GNU) op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond er een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Deze politieke impasse tussen Dbeibah en Bashagha hield aan in 2023. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen waartussen fricties blijven bestaan ten gevolge van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië zijn tijdens de verslagperiode niet wezenlijk veranderd, al hebben zich hier en daar wel, zoals in Tripoli, kleine wijzigingen voorgedaan wat betreft de groepen die controle uitoefenen over bepaalde gebieden.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Er is een significante daling van het aantal gevechten en een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020. Dit loopt gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Hoewel de veiligheidssituatie in het hele land gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren stand. Er vonden tijdens de verslagperiode maar weinig gewapende confrontaties plaats. Ook het aantal burgerslachtoffers door conflict gerelateerd geweld is in 2022 en 2023 op een relatief laag niveau gebleven. Het zwaartepunt van het geweld ligt in en rond Tripoli. Van januari 2022 tot 27 oktober 2023 telde ACLED in heel Libië 36 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 76 burgers om het leven. 36 burgers werden gedood waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. De overige 40 burgers waren het slachtoffer van gericht geweld.

In Tripolitanië is de GNU sinds maart 2021 aan de macht. Bashagha heeft in 2022 verschillende keren getracht zich met steun van aan hem loyale gewapende groeperingen als nieuwe premier in Tripoli te doen gelden, echter tevergeefs. Zijn laatste poging in augustus 2022 mondde uit in gevechten in Tripoli, waarbij 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden vielen. Het lukte de Stability Support Apparatus (SSA) en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen en de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen in te nemen. De gevechten in Tripoli en omgeving van augustus 2022 leidden tot een belangrijke verschuiving in de verhouding tussen de gewapende groepen in het gebied, waarbij GNU gelieerde groeperingen controle verwierven over gebieden die voorheen in handen waren van groepen die Bashagha steunden. Hoewel Bashagha in september 2022 had aangekondigd dat hij verder vanuit Sirte en Benghazi zou opereren, vonden er in het westen van Tripoli nadien nog nieuwe gewapende confrontaties plaats tussen eenheden trouw aan Dbeibah en eenheden loyaal aan Bashagha. Zo was er op 19 en 25 september 2022, sprake van gevechten in Zawiya, ten westen van Tripoli waarbij naar verluidt ten minste 5 burgers omkwamen en 10 burgers gewond raakten. Ook in 2023 bleef de situatie gespannen en was er sprake van sporadische confrontaties tussen gewapende groepen in Tripoli en de omliggende westelijke gebieden over territoriale controle. Er vonden verder ook conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het meest gewelddadige incident vond plaats midden augustus 2023, toen er gevechten uitbraken nadat leden van de Special Deterrence Forces (SDF) commandant Mahmoud Hamza van de 444e brigade aanhielden op het vliegveld. De gewapende confrontaties tussen voornoemde groepen, die beide grondgebied in Tripoli en de omliggende gebieden onder controle hebben, hielden twee dagen aan. De confrontaties stopten op 15 augustus 2023 nadat er overeengekomen werd dat de SDF Hamza zou overdragen aan de SSA en de strijders zouden terugkeren naar hun respectievelijke basissen. Niettegenstaande het geweld dat toen plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, zorgde de aard van het gebruikte geweld er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Er werden minstens 55 mensen gedood en minstens 100 geraakten gewond tijdens de gevechten. Het was niet mogelijk om het aantal burgers die slachtoffer werden van de gevechten die plaatsvonden op 14 en 15 augustus 2023 te bepalen. De bronnen geven alleen het volledige aantal doden en gewonden aan. Verder vonden er plaatselijk gewapende confrontaties plaats tussen georganiseerde criminele groeperingen over de controle van illegale activiteiten. Het geweld in Tripolitanië is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties.

Het Libyan National Army (LNA) onder leiding van Khalifa Haftar, heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden en zuidwesten van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA de controle daar stevig in handen heeft. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, en ontvoeringen. De veiligheid voor burgers in het zuidelijke Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Er wordt verder nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse burgervluchten in Libië zijn toegenomen.

Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli, Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Ook de afname van het aantal intern ontheemden (IDP's) en de parallelle toename van het aantal terugkeerders, duiden op een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020.

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) meldde in augustus 2023 dat er 125.802 binnenlandse ontheemden (IDP) in Libië waren. Het aantal IDP was met 70 procent gedaald sinds oktober 2020. Sindsdien zijn er geen nieuwe ontheemden ingevolge gewapende confrontaties gemeld. Tegelijkertijd keerden er meer dan 705.000 (85% van de getraceerde ontheemden) terug naar hun regio van herkomst. De terugkeer vond vooral plaats naar Benghazi, Tripoli, Aljara, Sirte, Derna en Misrata. De verschillende lokale escalaties van vijandelijkheden en gewapende confrontaties die gerapporteerd werden gedurende 2022 en de eerste helft van 2023 hebben niet geleid tot nieuwe binnenlandse ontheemding, wat IOM doet besluiten dat de afgelopen twee jaar de veiligheidssituatie niet langer de belangrijkste oorzaak van ontheemding in Libië is zie IOM Libya, Displacement and Solutions Report, augustus 2023, beschikbaar op <https://dtm.iom.int/reports/libya-displacement-and-solutionsreport-august-2023>.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twifelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming. Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

4.4.3. Het wordt niet betwist dat het geweld tussen de gewapende groeperingen in Libië ook na het laatste staakt-het-vuren in 2020 nog steeds niet beteugeld is, doch dat dit niets verandert aan de vaststelling dat er vanaf dan sprake is van een opvallende verbetering van de veiligheidssituatie in Libië, van een significante daling van het aantal gevechten en van een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers, noch aan de conclusie dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt geen gewag van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het

willekeurig geweld. In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn vluchtrelaas en zijn profiel omwille van zijn etnie, wordt herhaald dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij persoonlijk gevisieerd werd door de militie omwille van zijn etnie, waarbij ook rekening gehouden werd met de algemene situatie zoals beschreven door de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier en zodat hij zich hier niet op kan beroepen ter concretisering van de persoonlijke omstandigheden. Ook zijn medische situatie laat evenmin toe vast te stellen dat er persoonlijke omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers. Het medisch attest (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2) spreekt louter van littekens en slaapproblemen. Dat hij daardoor een groter risico zou lopen, blijkt niet en wordt door verzoeker overigens niet aangetoond noch besproken.

Verzoeker toont, gelet op het voormelde, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker aangehaalde informatie laat niet toe tot een andere appreciatie te komen. Deze informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Libië in voormeld arrest is gebaseerd. Aldus brengt verzoeker in zijn verzoekschrift geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in voormeld arrest.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel blijkt evenmin.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO